

Sygn. akt XI W 8232/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Izabela Łyszcz, Katarzyna Zielińska

przy udziale oskarżyciela publicznego M. M., B. J.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 03 czerwca 2015 r. i 13 lipca 2015 r., 14 sierpnia 2015 r.

sprawy **A. H.**

syna J. i I. z d. G.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 sierpnia 2014 roku ok. godz. 11:30 w W. przy Al. (...)

w C. H. A. w sklepie (...) dokonał kradzieży mienia o łącznej wartości 179,97 zł na szkodę w/w sklepu.

tj. za wykroczenie z art. 119 § 1 kw

I. obwinionego **A. H.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw skazuje go, a na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw odstępuje od wymierzenia kary;

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. F. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 252 (dwieście pięćdziesiąt dwa) złote plus podatek VAT tytułem kosztów obrony z urzędu;

III. na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia obwinionego w całości od kosztów sądowych w sprawie.

XI W 8232/14

UZASADNIENIE

Sąd w sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2014 roku około godziny 11:30 w W. przy Al. (...) w C.H. A. w sklepie (...) dokonał w sposób świadomy kradzieży 3 liczników rowerowych o łącznej wartości 179,97 zł, działając na szkodę sklepu (...). A. H. liczniki te schował pod kurtkę i udał się do kas, gdzie zapłacił za bułkę. Podczas przekraczania linii kas uruchomił bramki zabezpieczające. W związku z tym pracownik ochrony S. K. podjął w stosunku do A. H. interwencję. A. H. został poproszony przez S. K. do pokoju ujęć, gdzie dobrowolnie oddał skradzione liczniki, przyznał się do kradzieży i tłumaczył się tym, że jest bezdomny i nie ma pieniędzy na życie. Na miejsce ujawnionej kradzieży wezwany został patrol Policji, któremu A. H. został przekazany. A. H. w chwili tego czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność prawidłowego rozpoznania czynu i kierowania swoim postępowaniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia obwinionego (k. 11, k. 65), zeznania świadka S. K. (k. 3v, protokół rozprawy na CD k. 87), opinie sądowo-psychiatryczne (k. 41, ustna uzupełniająca opinia protokół rozprawy na CD k. 107-108), notatkę urzędową (k. 1), upoważnienie (k. 5), zawiadomienie o wykroczeniu (k. 6) protokół zdarzenia (k. 7), kserokopie notatników służbowych (k. 73-80).

A. H. w chwili czynu miał 63 lata. Z wykształcenia jest filologiem. Nie posiada stałej pracy ani majątku. Wykonuje jedynie prace dorywcze, z których osiąga miesięczny dochód w granicach 1000 złotych. Jest żonaty, ma dorosłe dzieci, które nie pozostają na jego utrzymaniu. Jest osobą karaną. W chwili tego czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność prawidłowego rozpoznania czynu i kierowania swoim postępowaniem (dane osobowo-poznawcze k. 10, k. 30, opinia sądowo-psychiatryczna k. 41, ustna uzupełniająca opinia protokół rozprawy na CD k. 107-108, karta karna k. 8).

W toku czynności wyjaśniających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 11).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem nakazowym z dnia 15 grudnia 2014 roku (sygn. akt XI W 8232/14) skazał obwinionego za zarzucany czyn i wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin oraz zwolnił go w całości od kosztów sądowych (k. 18).

Sprzeciw od tego wyroku w ustawowym terminie złożył A. H. kwestionując w nim wymiar orzeczonej kary jako niewspółmiernej do przypisanego mu wykroczenia (k. 22).

W postępowaniu sądowym (k. 65-66) obwiniony przyznał się do tego, iż w momencie przekraczania barierki miał w kieszeni towar, którego nie powinien mieć. Towar ten znalazł się w jego kieszeni poza jego świadomością. Ponadto wyjaśnił, iż kupił jakieś rzeczy spożywcze i nie miał świadomości, że liczniki, które były zabezpieczone wyraźnym zabezpieczeniem ma przy sobie. Obwiniony wyjaśnił również, iż liczniki prawdopodobnie włożył machinalnie do kurtki, ale nie miał zamiaru ich wynieść ze sklepu. Zaznaczył także, iż nie pamięta momentu wkładania rzeczy do kieszeni i nie miał zamiaru dokonania kradzieży. Obwiniony nie przyznał się do zarzucanej mu kradzieży, bo nie miał żadnej świadomości.

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego (k. 65-66) uznano za wiarygodne jedynie w części. Zważyć należy, że obwiniony nie negował tego, że schował liczniki do kurtki i przekroczył z nimi linię kas uruchamiając bramki zabezpieczające, a także faktu jego ujęcia. W tym zakresie jego wyjaśnienia w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Za niewiarygodne uznać należało natomiast jego wyjaśnienia, gdzie wskazał on, że nie chciał dokonać kradzieży i liczniki schował do kurtki nie będąc tego świadomym. W tym zakresie jego wyjaśnienia nie znalazły potwierdzenia w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach S. K., który wyraźnie wskazywał, że obwiniony był w pełni świadomy dokonanego czynu, wskazywał również powody, dla których dopuścił się kradzieży. Ponadto również biegły psychiatra w swojej opinii wskazał, że obwiniony miał świadomość tego co robi. W związku z tym odnośnie świadomości obwinionego co do dokonanej kradzieży, jego wyjaśnienia nie mogły zostać uznane za wiarygodne.

Sąd w całości uznał za wiarygodne zeznania świadka S. K. (k. 3v, protokół rozprawy na CD k. 87). Świadek ten zeznawał spójnie i logicznie, a jego zeznania w pełni korespondują z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nadto jest dla obwinionego osobą zupełnie obcą, a wiedze o zdarzeniu pozyskał w związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi. Mając to na względzie Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby świadek ten miał zeznawać w sposób niekorzystny dla niego lub pomawiać go o czyn, którego by nie popełnił. Należy podkreślić, że świadek ten wskazał również na zachowanie obwinionego, z którego wynikało, że był w świadomy swojego zachowania i czynu.

Sąd uznał również za w pełni wiarygodną pisemną opinię sądowo-psychiatryczną oraz ustną uzupełniającą opinię sądowo-psychiatryczną (k. 41, protokół rozprawy na CD k. 107-108). W ocenie Sądu opinie biegłego są jasne, kompletne i sporządzone zostały przez kompetentną osobę posiadającą wiadomości specjalne. Nie było więc żadnych podstaw do kwestionowania ich treści tym bardziej, że żadna ze stron postępowania nie podważała ich wiarygodności. Z opinii tych wynika, że obwiniony miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność prawidłowego rozpoznania czynu i kierowania swoim postępowaniem.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci dokumentów: notatki urzędowej (k. 1), upoważnienia (k. 5), zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia (k. 6), protokołu zdarzenia (k. 7), danych o karalności (k. 8), kserokopii notatników służbowych (k. 73-80). W ocenie Sądu wiarygodność tych dowodów nie budziła wątpliwości. Podkreślić należy, że żadna ze stron postępowania nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani prawdziwości informacji w nich zawartych.

Po dokonaniu oceny materiału dowodowego, Sąd uznał, że A. H. dopuścił się tego, że w dniu 18 sierpnia 2014 roku, około godziny 11:30 w W. przy Al. (...) w C.H. A. w sklepie (...) dokonał kradzieży liczników rowerowych o łącznej wartości 179,97 złotych. Zachowanie obwinionego wypełniło znamiona wykroczenia w art. 119 § 1 kw, zgodnie z którym, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Obwiniony dokonał kradzieży sklepowej i został ujęty na gorącym uczynku, po przekroczeniu kas, nie dokonując zapłaty za wyniesiony towar. Nadto zauważyć należy, że przedmiotowe liczniki miał ukryte w kurtce.

W ocenie Sądu obwinionemu należało przypisać działanie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Obwiniony co prawda w chwili czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność prawidłowego rozpoznania czynu i kierowania swoim postępowaniem, niemniej jednak jak wynika z materiału dowodowego miał świadomość tego co robi, co wynikało chociażby z jego wypowiedzi. Poza tym jest osobą dorosłą, był karany za kradzież, w związku z tym uznać należało, że miał pełną świadomość karalności swojego zachowania. Mając to na względzie, w ocenie Sądu obwinionemu należało przypisać działanie z winy umyślnej.

Sąd nie miał również wątpliwości, co do szkodliwości społecznej czynu obwinionego. Należy mieć na względzie okoliczności przedmiotowej sprawy. Obwiniony dokonał kradzieży sklepowej. Dopuścił się on wykroczenia przeciwko mieniu. Podkreślić należy, że w sprawie obwiniony dokonał kradzieży mienia, którego wartość nie była niska. Należy mieć również na uwadze motywację sprawcy, który nie działał z pobudek zasługujących na zaaprobowanie.

Zdaniem Sądu, okoliczności sprawy przemawiały za tym, aby odstąpić od wymierzenia obwinionemu kary zgodnie z art. 17 § 2 kw, mając na względzie to, że obwiniony w chwili tego czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność prawidłowego rozpoznania czynu i kierowania swoim postępowaniem. W szczególności należy tutaj zwrócić uwagę na stan psychiczny obwinionego oraz okoliczności przedmiotowego zdarzenia. W ocenie Sądu cele postępowania zostaną już osiągnięte przy odstąpieniu od wymierzenia kary, a sam wyrok skazujący w stosunku do obwinionego będzie miał charakter prewencyjny.

Sąd na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził na rzecz adwokata A. F. 252 (dwieście pięćdziesiąt dwa) złote plus podatek VAT tytułem kosztów obrony z urzędu. Wysokość wynagrodzenia określona została w oparciu o stawkę minimalną wynikającą z § 14 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz ilość terminów rozprawy w związku z treścią § 16 tego rozporządzenia. W ocenie Sądu nie było powodów do zasądzenia wynagrodzenia wyższego niż w stawce minimalnej.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Zdaniem Sądu, z uwagi na jego sytuację majątkową, uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.